

Arrest

**Nr. 31 411 van 11 september 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 6 maart 2007.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN DEN HOVE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een tot het katholicisme bekeerde sunnitische Koerd uit Kirkuk (Centraal-Irak). In 1992 zou het Iraakse regime u en uw familie uit Kirkuk verdreven hebben. Jullie zouden naar Bazyan in Noord-Irak verhuisd zijn, waar jullie een stabiel leven wisten op te bouwen. Omstreeks 1993 zouden uw ouders zich hebben bekeerd tot het christendom omdat ze zich wilden afzetten tegen het Iraakse regime dat ze met de islam associeerden. U werd toen ook gedoopt. In 1999 zouden uw ouders zijn omgekomen bij een auto-ongeluk. U zou in deze periode verliefd zijn geworden op een buurmeisje, een zekere (A.J.). U zou aan uw oom gevraagd hebben of hij bij haar familie de toestemming wou vragen voor een huwelijk. De familie zou dit geweigerd hebben omdat uw familie zich tot het christendom had bekeerd. Op 28 augustus 2004 zou u met (A.) bij haar thuis hebben

afgesproken. Jullie zouden buiten met elkaar aan het babbelen geweest zijn, toen u plots de broer van (A.) zag aankomen met een geweer. Terwijl u wegliep, zou u een aantal schoten gehoord hebben en het geschreeuw van (A.). U zou naar het huis van uw oom gevlucht zijn en besloot diezelfde dag nog onder te duiken in één van de hutten op het land van uw oom. Op 30 augustus 2004 zou u van uw oom vernomen hebben dat (A.) geraakt was door de schoten en dat ze na twee dagen overleden was. De broer en de vader van (A.) zouden ermee gedreigd hebben u te zullen vermoorden van zodra ze u zouden vinden. Na dit nieuws vernomen te hebben, zou u besloten hebben om te vluchten uit Irak. U zou op 1 september 2004 naar Istanbul gereisd zijn, waar u op 5 september 2004 aankwam. Op 26 september 2004 zou u van hieruit naar België gereisd zijn, waar u op 4 oktober 2004 aankwam, de dag dat u uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken, dient nu, in het onderzoek ten gronde, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend daar de door u aangehaalde problemen niet kunnen ressorteren onder de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève.

Uw problemen vloeien voort uit het feit dat u een huwelijk wilde aangaan met een buurmeisje en dat de familie van dit meisje zich verzette tegen dit huwelijk omdat u zich tot het katholicisme had bekeerd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ernstig kan getwijfeld worden aan uw verklaringen dat u zich tot het katholicisme heeft bekeerd. Zo beweerde u, weliswaar na er even over nagedacht te hebben, dat u een praktiserend katholiek bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Even later echter verklaarde u dat u slechts één keer naar een kerk bent geweest in Irak, om er een misviering bij te wonen, meerbepaald toen u met uw oom naar Erbil was gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Afgaande op uw kennis over het katholieke geloof kan men u bezwaarlijk een overtuigd katholiek, laat staan een praktiserend katholiek noemen. Zo wist u niet wie de huidige paus is en al evenmin wie de vorige paus was. U kende de apostelen niet en u had nog nooit over de sacramenten gehoord. Wanneer u werd gevraagd om een aantal belangrijke christelijke of katholieke feestdagen op te noemen, verwees u naar 4 december, U verklaarde, foutief overigens, dat dit de dag was waarop Jezus Christus werd gekruisigd. Verder verwees u ook naar een feestdag die u als volgt omschreef: "het is een dag in april die heilige donderdag wordt genoemd". U wist er verder niets over te zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U kende weliswaar de bijbel, maar u wist niet uit welke twee grote delen dit heilige boek precies bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt een christelijke bekeerling te zijn.

Wat uw concrete vluchtaanleiding betreft, dient te worden opgemerkt dat u bedreigd werd door privépersonen. U zou zijn bedreigd door de familie van (A.), die per ongeluk door haar eigen broer was doodgeschoten, toen deze laatste u om het leven wilde brengen omdat u tegen de wil van de familie in met haar had afgesproken en met haar wilde huwen. Echter, dat uw huwelijksaanzoek zou zijn geweigerd omdat u zich als moslim tot het christendom zou hebben bekeerd, is in het licht van bovenstaande vaststellingen betreffende uw beweerde geloof, weinig geloofwaardig. Aldus dient te worden besloten dat u uw land heeft ontvlucht omwille van een probleem van louter privé- en familiale aard, namelijk het feit dat uw relatie door de familie van uw geliefde werd afgekeurd. Uw relaas is aldus vreemd aan de criteria voorzien in de Geneefse Vluchtelingenconventie.

U haalt evenmin geloofwaardige elementen aan als zou u om één van de redenen van de Conventie niet op de bescherming van uw overheid kunnen rekenen ten aanzien van de familie van uw overleden vriendin. Meer zelfs, ondanks het feit dat u in deze geen schuld trof, meer nog dat u zelf bijna het slachtoffer was geworden van een aanslag op uw leven, nam u geen concrete stappen om bescherming van de overheid te vragen. U bent niet naar de politie gegaan omdat zoals u zelf verklaarde in uw eigen dorp geen politie aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) en omdat u in Sulaimaniyah, de dichtstbijzijnde stad, niet wist waar de politiekantoren zich precies bevonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit laatste argument kan echter hoegenaamd niet overtuigen, aangezien u eveneens had verklaard dat u al regelmatig naar Sulaimaniyah was gereden. U bewees dit bovendien doordat u zeer gedetailleerd de weg kon beschrijven van uw dorp naar deze stad die zich op ongeveer 30 à 40 minuten rijden bevond en doordat u vlotweg een aantal belangrijke straten kon opsommen in deze stad (zie gehoorverslag, p. 7). Dat u er aldus niet in zou slagen om een politiekantoor te vinden in deze stad omdat u de stad niet goed genoeg kende, kan bijgevolg niet overtuigen en is geen afdoende argument. Verder dient aangestipt dat het erg opmerkelijk is dat op het moment dat u vanuit België telefonisch contact had met uw oom, u zich niet heeft geïnformeerd over de vraag of de Iraakse politie een

strafrechtelijk onderzoek heeft lopen in verband met het incident en de dood van uw vriendin (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze onverschillige houding aangaande uw eigen situatie in Irak doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u niet in bezit bent van enig identiteits- en/of reisdocument, waardoor uw identiteit, nationaliteit en reisweg niet kunnen worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in strijd is met de verplichtingen van België als verdragspartij bij de Conventie van Genève. Hij stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees heeft nu hij met de dood bedreigd werd omwille van zijn religie. Zijn relaas en religie zouden enkel in twijfel worden getrokken op grond van futiliteiten.

Aangaande zijn bekering, voert verzoeker aan dat het niet is omdat hij onder de stress en de emoties van het verhoor verklaard heeft dat hij praktiserend katholiek is, terwijl hij zeer weinig naar de kerk zou geweest zijn, dat zijn relaas ongeloofwaardig is. Hij argumenteert dat men niet steeds naar de kerk hoeft te gaan om praktiserend christen te zijn gezien men thuis eveneens het christen-zijn kan praktiseren door veel te bidden enz.

Dat hij op bepaalde vragen aangaande het christendom niet kan antwoorden, betekent volgens verzoeker niet dat hij geen christen is. Hij merkt op dat er pas sinds april 2005 een nieuwe paus is, hij niet altijd in staat is de actualiteit op de voet te volgen en de verkozen kardinaal een pausnaam krijgt ingevolge de keuze van de nieuwe paus, waardoor het niet makkelijk zou zijn om het één en ander bij te houden. Wat de katholieke feestdagen en de onderverdeling van de Bijbel betreft, merkt verzoeker op we steeds meer in een maatschappij leven waar ook christenen niet alles meer weten over hun godsdienst. De beleving van religie is volgens verzoeker iets persoonlijks en het al dan niet kennen van bepaalde elementen zou geen uitstaans hebben met het feit dat men wel degelijk volgens een bepaalde geloofsleer kan leven.

Verzoeker benadrukt dat hij met de dood werd bedreigd, enkel en alleen omwille van zijn religie. Hij stelt dat het algemeen bekend is christenen in moslimlanden, in het bijzonder in Irak, gediscrimineerd worden. Verzoeker voegt een stuk bij het verzoekschrift tot voortzetting waaruit blijkt dat Irak slechts voor 4% uit christenen bestaat. Hij brengt tevens een artikel bij van februari 2007 waarin wordt gesteld dat zowel etnische als religieuze minderheden het slachtoffer zijn van geweld.

Een tot het katholicisme bekeerde moslim zou niet gerespecteerd worden, te meer daar de bekering in het geval van verzoeker tevens politieke motieven had. Verzoeker acht het bovendien verontrustend dat veel mensen wapens bezitten in hun huizen, waardoor hij ernstig bedreigd is.

Dit zou tevens één van de redenen zijn waarom hij geen beroep kon en kan doen op de Iraakse autoriteiten. Verzoeker merkt verder op dat het niet is omdat hij Sulaimaniya regelmatig bezocht en bepaalde straten kende, dat hij weet waar het politiekantoor is. De kans dat hij op steun van de Iraakse autoriteiten kon rekenen was volgens hem zeer klein, gelet op zijn bekering tot het christendom in een land waar moslims de plak zwaaien, waardoor het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij geen enkel risico heeft genomen.

Verzoeker voert aan dat zijn oom zeer waarschijnlijk geen kennis heeft van een eventueel strafrechtelijk onderzoek en deze zich gedeisd zal houden uit vrees voor represailles.

Gelet op het voorgaande, is verzoeker van oordeel dat er wel degelijk voldoende ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Hij vreest dat hij bij terugkeer naar Irak opnieuw het slachtoffer zou worden van een doodsb bedreiging of dat thans de moordpoging op hem zou uitgevoerd worden.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn identiteit, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging op de doodsbedreigingen die hij via zijn oom zou ontvangen hebben van de familie van A., het meisje waarmee hij wilde huwen, hetgeen door deze familie niet aanvaard werd omwille van zijn religie. A. zou door haar broer gedood zijn toen deze op verzoeker wilde schieten. Aan deze feiten kan echter geen geloof worden gehecht, gezien verzoeker de directe oorzaak van zijn problemen, namelijk zijn bekering tot het katholicisme, niet aannemelijk maakt, zoals correct vastgesteld door de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet een praktiserend gelovige was, kan van iemand die beweert bekeerd te zijn tot het katholicisme, redelijkerwijs verwacht worden dat hij kan antwoorden op eenvoudige vragen omtrent basiselementen van deze religie, zoals de belangrijkste katholieke feestdagen, de paus, de apostelen en de hoofdindeling van de Bijbel. Dat hij niet in staat was de naam van de huidige, noch die van de vorige paus te noemen, kan geenszins verklaard worden door het feit dat er pas sinds april 2005 een nieuwe paus is en hij de actualiteit niet kan volgen, te meer daar het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) in november 2005, zeven maanden later, plaatsvond.

Voor het overige tracht verzoeker de bovenstaande vaststellingen te vergoelijken en af te doen als futiliteiten, hetgeen geenszins kan worden aanvaard daar zijn gebrek aan kennis wel degelijk de kern van zijn asielrelaas raakt en dermate frappant is dat het de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering tot het katholicisme geheel teniet doet (administratief dossier, stuk 4, p.5-6). Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging, die in zijn geheel berust op zijn religie.

Daargelaten de vaststelling dat een verwijzing naar algemene informatie op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, gezien deze in concreto dient te worden aangetoond, kan worden opgemerkt dat verzoekers betoog omtrent de discriminatie van christenen in Irak niet dienstig is, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering.

Indien al geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde feiten, quod non, merkt de bestreden beslissing verder terecht op dat verzoeker niet aantoonde dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Iraakse autoriteiten gezien hij hiertoe zelfs geen poging ondernomen heeft. Dat hij de kans op steun van de Iraakse politie klein achtte gezien zijn religie, kan omwille van de hoger aangehaalde reden niet worden aanvaard. Tijdens het gehoor voor het CGVS gaf verzoeker overigens enkel aan dat hij het inroepen van de bescherming van de politie nooit overwogen heeft omdat er in zijn dorp geen politie aanwezig zou zijn en hij niet wist waar de politiekantoren zich in Suleimaniya bevonden, hetgeen geheel los staat van de thans opgeworpen discriminatie om religieuze redenen. De bestreden motivering merkt verder eveneens terecht op dat verzoeker verklaarde regelmatig naar Suleimaniya te zijn gegaan, hetgeen hij weliswaar naderhand afzwakte tot twee of drie keer (*ibid.*, p.7-8), waardoor toch verwacht kan worden dat hij op de hoogte is van het bestaan van politiekantoren daar of minstens een poging zou ondernomen hebben om deze op te zoeken op het ogenblik dat hij via deze stad Irak ontvluchtte (administratief dossier, stuk 10, nr. 40). Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat er in het ziekenhuis een rapport werd opgesteld waarin vermeld zou staan dat A.'s broer haar gedood had en deze ondergedoken is, alsook dat de overheid een onderzoek heeft ingesteld (administratief dossier, stuk 4, p.6-7), waardoor verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, als beoogd doelwit van A.'s broer, niet op de steun van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Dat verzoeker bij het telefonische contact dat hij zou gehad hebben met zijn oom nagelaten heeft te informeren naar de stand van zaken in het politieonderzoek, wordt door de bestreden beslissing terecht beschouwd als een gebrek aan interesse, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoekers veronderstellingen dat zijn oom hier waarschijnlijk niet van op de hoogte is en zich gedeisd zal houden wijzigen niets aan de vaststelling dat hij niet eens geprobeerd heeft zich te informeren omtrent de evolutie van de situatie in zijn land van herkomst.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij argumenteert dat voldaan is aan de voorwaarde dat er geen beroep kan worden gedaan op artikel 9 ter van de voormelde wet van 15 december 1980, te meer daar er ondertussen nieuwe elementen voorhanden zijn die doen vrezen voor zijn veiligheid wanneer hij naar Irak zou worden teruggestuurd. Etnische en religieuze minderheden kunnen vandaag nog steeds niet rekenen op hulp van de autoriteiten, aldus verzoeker. Verder verwijst verzoeker naar het hoger uiteengezette feitenrelaas. Hij merkt tevens op dat de toestand in Irak nog steeds zeer onduidelijk en levensbedreigend is, waarbij niet kan worden aangenomen dat hij op de hulp van de Iraakse autoriteiten kan rekenen. Verzoeker verwijst naar een artikel van Amnesty International van augustus 2005 waaruit zou blijken dat het terugzenden van uitgeprocedeerde vluchtelingen naar Irak ernstige schade zou veroorzaken. Tevens voegt hij een document van Wikipedia toe met algemene informatie over Irak. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij niet onder één van de uitsluitingsgronden valt.

2.2.2. Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming baseert op dezelfde feiten als deze welke de grondslag vormen van zijn asielrelaas en op de algemene problemen van etnische en religieuze minderheden in Irak, kan dienstig worden verwezen naar de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoeker voorgehouden religie en relaas.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat uit de landeninformatie die als bijlage bij de verweernota wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en waarvan verweerder ter zitting bevestigt dat deze nog steeds actueel is, blijkt dat de situatie in Noord-Irak, waar verzoeker verklaart sinds 1992 te hebben verbleven, niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het door verzoeker bijgebrachte document van Wikipedia heeft geen betrekking op de veiligheidssituatie in Irak. Het artikel van Amnesty International doet evenmin afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen omtrent de actuele veiligheidssituatie gezien dit reeds dateert van augustus 2005.

Verzoeker toont aldus niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS